

САМОУЧОТНИК

1. Кор

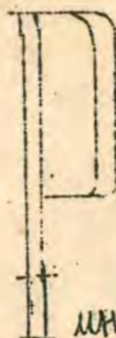
Ч. 29-30

О. К. Пісочна 12. VII. 917

Ціна 80 сот.

21. VII. 1917.

По двох роках.

Ринуть роки, мов та ріка
Развраз тікає час —
Вже третій рік від нас тіка,
Війна-ж не кида нас.

Мнїує все, кров людську ллє.
Руїну нам дарить —
Все чорний ворон послом ще,
А голуб не летить ....
Минуть роки, мов та ріка
Развраз тікає час —
Два роки вже втекло — нема,
Коли у перший раз
Нам „Самохотник" білий світ
Ось тут в Комі узрів.
Вже третій раз за нас двох лиш
До Вас він прилетів,
Вже третій раз і кожен час
На хвилечку, на мить
Страхіття й бруд війни від Вас
Умів він прогонить.
Бува: в посуху із жари
Вже квітка пропада,
Та капля теплої роси
Життя їй знов верта.
Й людину як валить із ніг

І горе і журба,
То щире слово, ясний сміх
Життєвий знов верта.
Наш „Самохотник" цей бальзам
Вам щиро ніс, Брати,
Не міг згоїть душі всіх ран
Завданих в нас війни,
Та лагодив їх біль бодай,
Гнив від Вас геть сум,
Гнив зневіру тай одчай
І рій тривожних дум.
Два роки так служив він Вам
І третій йде служить,
Тепер що правда вже не сам,
Шляхом його спішить
Робітників нових вже ряд
І праця нам іде
Живіше, легше, іде в лад,
Як праця мир буде
Так "щира праця, щирий труд
Це наш боєвий клич,"

На гниль на рабство, хамства, бруд
У нас готовий бич.
На ясний шлях, до сонця ціль
Звертаємо наш лет.
Геть смуток, жаль, сміхом крізь бій,
Крізь удари вперед!

Анд. Рілик лицар Вічний.

З трибуни „Самохотника".

[Стенографована промова першого „Самохотника виголошена в Відні з приводу його ювілею 1915/17.]

Мої Панове! Серед громів неба й канон, серед буйних вихрів на землі й у череві, довелося нам поставити перед світом корпус „Самохотників". Ей не потрібую згадувати Вам, який страшний запал огорнув був душі тих обідраних лицарів часу, що кинули книжку, дівчину, маму, й неньку а пішли там, де „сурми грали". В корпусі „Самохотників" для тривкішого піддержання духа і — сили [річ природна -] висилав нам нарід і здоровля

„Самохотник". Бо звісно: „в здоровому тілі здорова душа —
там сила і — "воля блукає..." Та ще вам „Самохотникам"
судила доля инші масу й горе стільно. Вона махну-
ла рукавом тай поділила їх на три части. Одна
частина — ще вельми маленькі, що порохом
ковбали, друга ще вельми більші, що засуджені
були сидіти на лисій або скитати ся довільно —
а третя ще ясновельможний гетьман, в далекій
тихій кватирі. Тільки Панове! Ви вік свій зві-
кували на цих щасливих віденьських задасі, то-
му мушу зазначити Вам, що назва „Самохот-
ник" не вродила ся з повстанням корпусу. У пер-
ше літо, року Божого 1915. місяця липня 21го
дня — зродив ся в другій частині більших вели-
ків твір названий „Самохотником" а був
ще є!! Чуєте є!!! [Слухачі оглядають ся, усіх
боків бесідника і сцупь мальні, а світлив-
ці та артисти лапають його на папір.] Пять
разів я родив ся і аж за шестим разу
вилинув на сей світ [шепотін-
ня та здивування між красним полом та гладке-
ні по грудях.] У не одна мами хотіла
погордити ся мною, як „місіамом"
корпусу другої частини. [Красний пол: „Ох!"]
Перша моя мама то було порожнє черево,
що вічно воркотіло гнівно серед природ-
ної природи каминець кис пр. друга —
порожнена мошонка при тій краму,
ще бідного Марічка, третя — справний оборіг
[на горбку

вище церкви серед глупої півночі, четвер-
та - хатина баби Тетьяни, де моїм
уродинам перешкодили уродини те-
лятка корови, що в стогнах дула ся при-
вязана до стола, а пята то хата молоди-
чки Шкрипітки, що попередила моє на-
родження й привела пів години скорійше
на світ здорового рудавого хлопчика Юру,
що відразу мав поставу шинкаря й у-
мів командувати як десятник. Властива
моя мама не Марюсько, а властиво то-
го велебна корона з власної шопонки
та пів пуда ковбаси й кварта двоїзня-
вої мамин... — Я вродив ся... — Свою
машинерію пустив таки під діравим о-
бором. [Голоси: „Бідний він! Попали
йому на голову!“] І коли ви тепер, люб'язне
панство, гордите ся моєю назвою „Само-
хотник“, що вас вітає й тут в на-
ших танцювальних коридорах, за скирпанками
й усіх десь по лісах і шатах широкої
України, то знайте, що я „Самохот-
ник“ тай усі мої діти [деякі з них
уже й бородаті] дивимо ся неустра-
шимо, сміло на всі погрози дикої
юрби!!! Нам не страшне нічо! Бо
як з охоти ми вродимся так з охоти
можемо й підкинути в очі сільно!!!
А мою маму велебну корону добре було би
віддати до Воєнного Музею „Культурної Ра-
ди“ та на жаль Марюсько. — . — . —

вжедавно проміняв її на „шварц“....
Але Ви самі судіть його! Він подарував мені момму, мама подарувала світови мене, а подарував Вам свої діти, а діти, звичайно як діти, свавільно тягають Вас за язик.... Шкода тільки, що мама, в полоні десь в жандівській кишені! Хай живуть незатямлені смілї „Самохотники“ на нашій Вкраїні, од роду в рід!... [Бурха оплесків і свистів. „Самохотникови“ вручено квітицю з кропиви.]

Віденъ Р. Б. 1917. місяця мая
21-го дня, в день ювілею
„Самохотника“.

Нема вже Вкраїнців...

В останніх боях перейшов на наш бік Москаль. Наші здивовані трохи питають, що він за один. Він відповідає, що він бувший жандарм, якого по революції вислали на фронт. Хтось спитав його: „Чи є в Вас Українці?“ „Тут їх вже нема!“ „А де ж ділись?“ „Е, вони вже свої полки творять.“

[К. О.]

Рік I. Число 1
УКРАЇНСЬКИЙ
САМОХОТНИК
Камінка
21. липня 1915

Для людей

Дещо з пекла.

II. Це повість давніх літ, відкіля взяли ся малі чортики, як вони відкрили Вкраїну та як душехватили на ній.

Про сам початок пекла, як то архистратиг Михайло поборов анголів-вороххобників і скинув їх до пекла знаємо по трохи з святого письма а більше з світових оповідок Степана Руданського. Відтам то й знаємо про це, якто сатана веде війну війну з Богом, щоби знищити увесь рід людський, а радше, щоби перевести всі людські души в пекло, а небо щоби світило пустками. Відтім то сатана розсилає своїх чортів між усі народи землі на душехватню. Само собою, що чортам вдаєть ся це куди краще, як німецьким підводникам затоплювання кораблів. Як

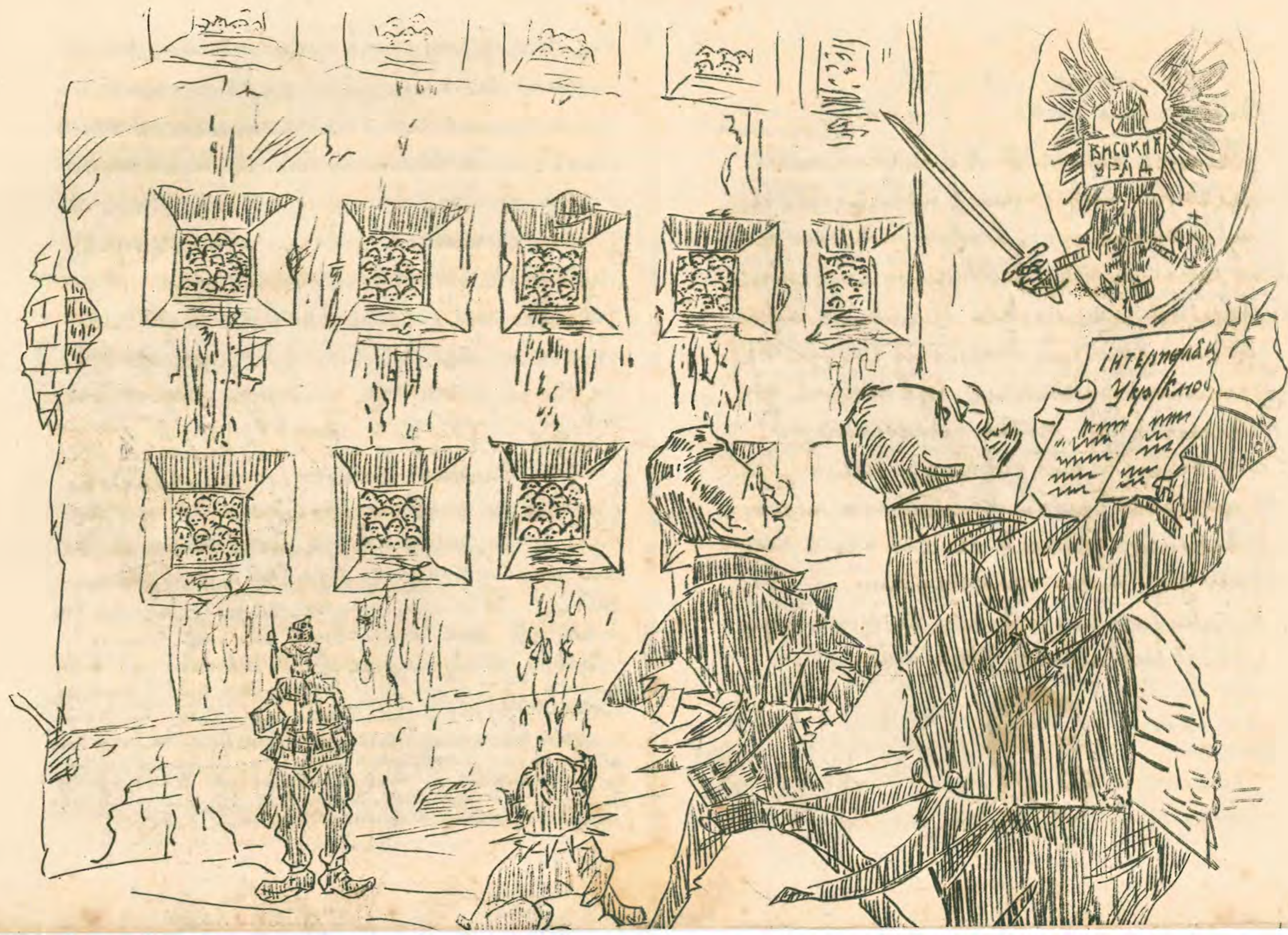
уже знаємо чортячє кодлю хвалить ся,
бі найбільше душехватнюо серед по-
неволених народів. А з давен давна
заховала ся серед їх традиція, що
найкраще й найуспішніше ду-
шеловити серед Українців. Ї чорти
нераз аж б'ють ся о це між собою.
Малі чортики заявляють, що це їх
право, бож кожен із їх вже родив
ся вкраїнським чортиком. Великі
та потворні чорти нераз вдирають ся
в їх район. Кажуть, що „to wszystko
jedno" і „все равно." Не завжди так
було. Були часи, як говорить старий ма-
лочортівський переказ, що в пеклі ніхто
нішо не знав про Вкраїну, всі вважали
її зовсім не доступною чортам. Аж раз
заблукало ся туди двох дідьков Длокса
та Від й пронюхали тут гарну душе-
хватню. Митю визілили в пеклі відпо-
відний простір та набудували кілька на

вкраїнські душі. Зразу жило їм [illegible]
во, бо хоч вони й князів завели таменьки
то князі скоро полапали ся тай самі не
пускали ворогів на Вкраїну. Володимир
Великий пробував навіть свяченою водою
прогнати їх. Але чортівська взяли ся на
спосіб і підводили Ярослава Мудрого
поділити Вкраїну між синів а відтак роз-
сварили їх між собою. Князі свари-
ли ся та різали ся а чорти ловили ду-
ші аж мило. Ще краще жило їм
за Польщі. Тоді вони насіяли по
Вкраїні різного куколю, що на рі-
дному чорноземі вкраїнських сильно
розбуяв ся. Найбуйніше пустив ся
куколь рабства та хамства. Однак
і тоді хоронителі Вкраїни не
дали за вигране з того [illegible]
до Хмельниччини. Тоді з чортами
було дуже кругло, бо як твердить їх-
ня історія, між чортів навіть думали

українським враз із Проклятим Марком вдало сє втекти з пекла, щоби помагати братам на землї в визвольній боротьбі. Чорти з розпуки аже роги збивали собі. Тілько старий антипко не стратив рівноваги та якось закрав сє аж до неба, там вдало сє йому намовити св. Яна з Дуклї виступити против Хмельницького. Від тоді св. Ян із Дуклї стоїть за кару стовпом перед костелом Бернардинів у Львові. По Хмельниччині чорти охололи трохи та покликавши на поміч великих чортів гай знову забушували по Вкраїні. Та на тім добре не вийшли, бо вашкі чорти злучили сє з чотиророгими й усе що придбали малї чортики, ділили між себе. Малї чортики ворохобили сє та ме ні- що не помагало. А тут почавши від Брюховеччини така вам душехватня пішла аж любо. Так що малї чортики тілько слинку ковтали бо Бельзебуб

приписував всю заслугу не їм а великим і по-
троханим чортам. Будим то тільки цих
останніх заслуга, що на Вкраїні так
поширили ся: доносицтво, хамство
та народня зрада. Малі чортики,
щоби доказати Вельзевулові, що
й вони щось варті, взяли ся були
„обробляти" гетьмана Мазепу.
Вплели тут навіть були любовну
аферу до помочі, та хитрий Ма-
зепа й їм вишмикнув ся на старість
і почав визвольну війну з Моска-
лями. Малим чортикам відібрано
за кару вкраїнське панство та
духовенство, а оставлено їм тільки
посполиту черну. А серед її душе-
хватне значно труднійша. Та малі
чортики, щоб заслужити на похвалу
ревно заходили ся коло їх. До по-
мочі собі придумали Жидів та го-
рілку а опісля ще й вітцівство та

вибори. Зразу повезло нашим чор-
тикам та янголам — хоронителям чер-
ні взяли ся її освідомляти й чернь
стала знову відпірна на чортівські
вудки. На лихо та диво витворила ся
з поміж неї навіть нова інтелігенція,
що взяла провід над народом. Малі
чортики побоювали ся вже, що все
пропало та хитріші з поміж їх взя-
ли ся як колись ще прадіди до провідни-
ків, до інтелігенції. Зразу й тут пішло
мляво та де далі тим краще. Не-
згода, кирпатість, хамство, і долапоклонство
рідного і чужого свойого і т. п. не
було оружжя, що на його ловили б во-
ни інтелігенцію. Аж тут і вибухла
війна. Чортики промовчали мир та ки-
нули ся ще лютіше на „отаманів“
головних серед наших „батьків народа“ в Ві-
дні та У. С. В. Тут вештають ся ще більше до-
помічником. Одна біда, що їх полем акції
тільки невеличка частина України. Та вони спо-
діють ся, що вишколена ними частина інтелігенції
ції поширить ці ідеї від Сяну по Кавказ і т.
Боять ся тільки, що патріоти з Вкраїни свої
не пустять наших „апостолів“ між себе.

ВИСОКИЙ УРЯД
інтерпеляц
Укр. Клюб

Горі імієм серця...

[До ілюстрації на 16-17 сторінці]

Тіш ся народе! Др. К. Левицький, міщарь Цигалевич і тов. внесли в парляментї велику інтерпеляцію: „Коли й неприхильно просить високий уряд висказати со жалїння висказати за те, що Ляхи фальшиво інформують про вірність Тирольців Сходу". Ця інтерпеляція викликала незвичайне одушевлення в укр. парл. репрезентації. В тім одушевленні ухвалили посли: „Зрадою народною було би, колиби при слідуючих виборах зважив ся хто проти раків цеї укр. парл. репрезентації, що внесла таку розумну і рішучу інтерпеляцію за 30000 вивішаних Українців.

Казка

Про сваху Андзю, як вона з всіми сусідами посварила ся, а перед смертю звірів із комиха сусідів до згоди намовляти посилала.

Старий вісльок оповідав мені раз таке: „Добре то кажуть, що на старість люде дуріють. От хоч би й сваха Андзя. Господарство в неї нимале, тілько жий та дожидай смерти як Бог приказав. А то не втерпів бабський язик і посварив ся з усіми сусідами тай гайда в бійку. Не сама пішла, бо стара вже була, а вислала ввесь світ звіриний [а був досить великий] до бою. Сказала їм кілька ласих слів, щоби вовки з козами, зайці з жабами, бузьки з хробаками геть усі одностайне пішли шукати помсти над сусідами. — „Коли не послухаєте — говорила, то кождому вовку 14 буків, а тоді горе!" І послухали звірі птацтво і хробацтво тай завели страшну борню з сусідами. Хто зна як довго велася би ця триклята різня, коли б не старість і недуга старої Андзї. Предчула небога, що туй-туй запахне ї сира земниця тай рішила перед смертю позбути ся гріхів

тимало та помирити ся з сусідами як слід по божий
християнин. Жадніж вона та з думками бється якби
то випасти шнів на сусідське поле й оповістити
їм свою волю, аж тут під самим парканом в куті
в садочку стоїть собі подертий вже кошик а для
його цяцькований папірцями та мотузками сам
кошикарь. „А доброго здоровлечка милєнкий!"
„Здорові будьте мамо!" відповів кошикарь „Чим
можу услужити?" „Слухай — почала стара —
я до тебе з просьбою. Там в твойому кошику є
кілька звірят, що то ві время оно дали тобі
їх єгиптяни з свойого городу. Вибери найкращих
є пішлю їх із грамотою на другий світ. Зроби
це зараз а про нагороду не турбуй ся. Ти ж
знаєш, що я вже не одно приобіцяла тобі, а
обіцянки додержати вмію". Як почули звірі
голос старухи — все зарило ся в кошикачі цїри
тай дух заперло. Один тільки пес Геракль
гарчав роззвірившись і хотів укусити стару та
кошикарь дав знак і Геракль тільки
гав - гав кнув двічі. „Клену ся на всіх ос,
лів, що в мене нема вже тих єгиптечан,
ків. Всї пішли до інших господарів. В кін,
ці пошукаю. Коли найду то гаразд, а ні
то... „Останнього разу кажу" сказала ста,
ра відійшла з злобною усмішкою, ще й
кивнула пальцем на кошикаря. Він
знав цей знак — звірів післати мусив. В
кошику зароїло ся. Гавкіт, рев, мурчаннє,
а навіть кроби повилазили, щоб перене,
сти ся на леговище звірів, що їм судьба
веліла опустити кіш. Тільки вислоухі
сами сміяли ся. Вони знали, що їх ніхто
не потребує ну й рушити не важить ся. І
жиють жереб кошикарів. Перший мав жер,

твою расовий бик, що його на розплодок дер-
жали. Другий кії турецький бей-се-том зва-
ний. Не минув жереб і грубого джміля, що
об'їдав всі вишнині господині. А що найгірше
в цій вкумпанії опинив ся і претрагічний швець,
що на пам'ять поти читав. Він між усіми в юно-
рах тишав ся, бував і за границею, а від ловши
дістав дипломи і грамоти і всіх їсе в тачки вкла-
ли на карк бикови повязали та до країни
бузьків на другий бік гаддинного огороду повезли.
Тут найстарійший бузьок, що не одну годину
й жабу на сумлінні мав, став клекотати до
його з початку лагідно та коли бик змористив чоло
й зготів правими рогом пробити його, він підняв ся
на крилах дав знак своїм гостям. Злетіла ся
вся тьма тьмуща та хотіла заддзьобати бика
та його товариство. І булаб заддзьобала, колиб
не швець, що в критичний хвилі ось таку мову
почав: „Даруй життє, пане бузьку, даруй жит-
тє! Ми цілими значно, що не воля нашої
господині та льва моря нашою. Однак нам
здаєть ся, що не під нашу силу виконати твоє
завдання як слід та коли віриш в нашу
в нашу силу то ми візьмемо ся за дійло по
волі нашої мами кормительки, на яку клянемо
ся перед тобою." І минула злоба і мовив бузьків
ідіть і не забувайте, що за неисповнення обовязків
жде вас 14 буків. Стара Ядзя як почула, що
гомії компарі на її довіру покаяли ся - тужно
іще потроху жадати. Вже не словом масла
а сріжком цукром до компарія пристала щоро
вдячні були компареві, дав знак слузі і ви-
брали потроху кромке звірок. Одному голі покру-
тило як у чужий горох ліз, другому око вибили,
і третій мав не вийти більше як повз головою а ре-

терпіти баран ледви пійти волик. І знову повели їх тачками в країну бузьків під паркан, що дротом був огороджений. Найстарший між бузьок привітав їх добрим словом, дав гарної мами, собакам дві величезні костомахи й побрик цілий час таке почав: „Я з вами коротко. Воля нашої мами вам відома. Ідіть і вертайте з доброю добичею." Тут гонці три склонили голови і тричі задерли хвости до гори. „Як твоя воля!" сказали. „Добре діти. Виджу, що не тільки в лісі бували." Урадовані бузьки аж скачуть з радости. Аж тут найстарший звір, що то пару тому покрутила таке мовить: „Та ще новими тачками нам паркан перескакати доходить ми не здужаємо." „Як знати тачками паркан! Чи ви божевільні!..." „Та ні... та ми..." почав говорити звір з підломаною ногою. „Ми би тільки та не сила. Пять сяжнів землі їдамо 10 годин, або й більше. Ми рвемо ся до діла, о! ми радо підамо але тачками! О! воля нашої мами Королівської свята нам, але тачки, тачки!..." При цьому тричі склонили голову звірі вислашися й тричі задерли хвости вижше як перед тим. „Гм! Це вже не добре. Я бачу ви чесні звірі, гріхів у вас мало гм... Та підіть до мудрого осла з двома планами на ньому, най вам пораду яку дасть. А завтра прийдіть знову до мене. Може як вдасть ся, або мусите мете назад до кошика..." „До кошика! Пане бузьку, що за шкода. Ми бажалиб остати в вас." Тут тричі склонили звірюки - тягачники свої голови і тричі задерли хвости аж під

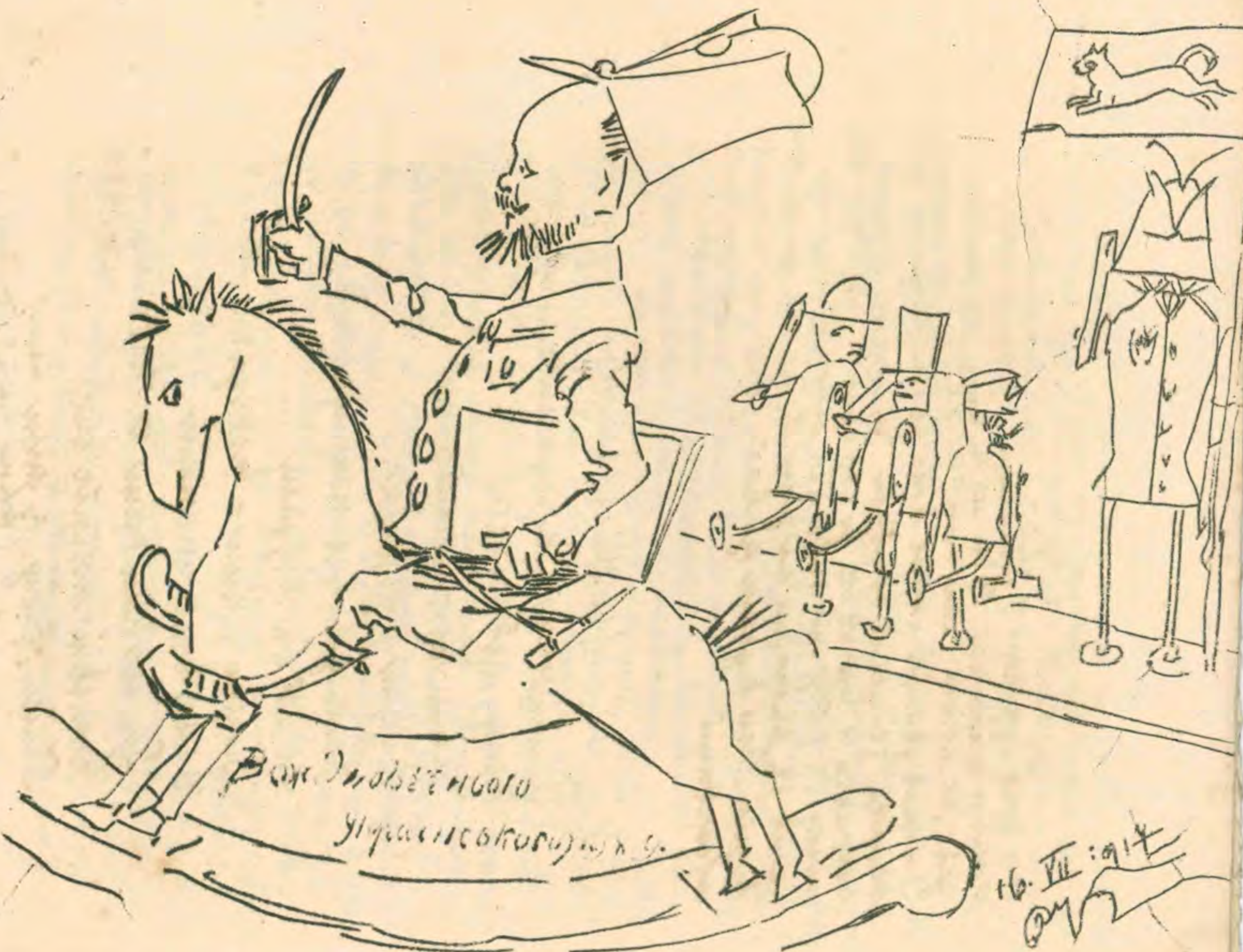
сам дзюб бузька. І принесли нашої ... до
старого вісника. Він почухав ся, подивив ся на це й ска-
зав: „Як можна таких непотрібів на світі держати."
І напхав звірок наших вже двома пальцями до
кошика, звідкіля прибули. Кошикар відкрив
накривку й пустив їх до середини. А там вко-
ншку...? "Тут мій оповідач старий вісник
замкнув ся, наспішили автомобілі й мені далі оповідати. Нас відвели до Лабозора на ратунков
обсерваторії".

П. Л.

Сріжениця

Прийшов поет в редакцію
Нашу, щоб спитати,
Чи ми його архитвори
Будем друкувати.
„Коли для вас непридатні,
Може б ви віддали?.."
„Пішли у кіш - повідали -
І там вже пропали!"
„Та, хоч кіш вам в Дйовому
Котевій містить ся,
Таки, бачу, є між ними

(кінець на 25 сторінці)

16. VII :917

Велика різниця!
Бо у вас як, що упало
Вже на вік пропало,
А в Січовій, хоч калік теж
Приходить не мало,
То й каліка й недоріка
Там не пропадає —
І їх бить ся за отчизну
Кий знай вишкаляє.

Само собою не Рудзатьків.

Підслухане.

(Розмова ведеть ся в таборі вишколу на другий день після подвигу підхор. Данкара.)

1. Новобранець [з 34. с.] Іване, я мельдую ся завтра до польової сотні.

2. Новобранець [з бул. с.] Чи ти здурів Васильку?! Та там тебе можуть убити москалі!

1. Новобр. Ов-ва, або вбють або й ні. Не так то страшне. Я вже бачив як крапають шрапнелі. А тут хиба що? Чи рекрут меж буде ук. підхорунжий не може мене пробити багнетом. Вони на все мають право.

Наклацниченко.

Стрільці а військо.

[З думок нового Садженого]

Війна таки задовго! Військо вже геть зійшло на пси, а стрільці на військо.

Як десятник У.С.С., миротворець II. армії одержав відпустку?

— Австр. підпол.: Ціґсфірер, ви йдете як пропаґандист до Москалів.

— Дес. У.С.С.: Голошу слухняно, що не можу, бо Вкраїнці присягали до останнього бороти ся з Москалем а не переговорювати з ними.

— Підп.: То скиньте шапку леґіоніста й візьміть австрійську та йдіть перед ворога.

— Дес.: Перед ворогом скидає укр. леґіоніст шапку тільки разом з головою.

— Підп.: Коли так то маєте 21 днів відпустки.

Новинки.

— З нагоди двоїтної річниці виходу нашого „Самостійника" наспіло до редакції багато гратуляційних письм м. і. від „ред. „Червоної Калини", „Січових Кличів", „Бомби" та „Усусуса", а навіть „Українське Слово" не забуло про нас. На цьому місці складаємо всім щиру подяку й бажаємо їм заразом усього того, чого вони нам бажали.

— З нагоди надання б. канцлерові Бетманові Гольвеґові ордера вовчого комтура вилиський комтур шпарів залізн. острогу прислав йому гратуляційну телеграму.

— Міністерська криза. Міністер освіти П. Шиповкий подав ся до димісії. Димісію принято. Причина і наукові непорозуміння. Теку мін. осв. обняв комовий обозний Н. Степрук.

— Сірілецький „Posiedziel" шмайка, що назвала себе „Усусу" не дає нам спокою. В останньому числі аж в трьох місцях кидаєть ся на „Самостійника". Видно, що без того не може жити. А можна би, що при такому інтелігенції якось поживиться, могла дати „Заговорові: Лишіть боротьбу." Зо. слідв-ам "братньому народові. Верни Петре на розум.

— Наука пробивання багнетом. Всім цікавим навчити ся неї штуки поручаємо горяче підхор.

Дашкаря з вишколу УСС. відзначаючого абсольвента курсу підх. у Розлові та офіцирської школи в Едерсдорфі. Найкращий доказ розуміння тої штуки дав він 3. липня с. р., коли перед численними відділами приказав новобранцеві проколоти багнетом т. Ораку за те, що він зважив ся считати за вину його арештувати. Не треба й додавати, що новобранець так сто виконав приказ п. підхор.". Хто знає відносини в мадярській школі стрільців" не подивує. Не надармо клопочуть ся нашим вишколенням „лєґіди" з Басарабії та мазурських болот. Тіш ся, милий, стрілецький роде! Засвітила благодать Господня над тобою! Живе в тобі дух славного Запорожця. Живе й не загине.

— Справлення помилки. В статті „Грішні серця" [стор. 18.] додати в стрічці першій з долини по слові: „зважив ся хто": „поставити нову кандидатуру".

— Божевільне звіря. Освоєний щур пч. Хомкало підів йому всі ціни, що їх останній держав для знайомих в Відні. Комісія приписаних під керуною проф. Наліпки признала звіря невідповідальним за вчинок, бо щур підчас наукової обсервації держав хвіст догори.

— „Nunc би vigilium temporis"? Хіт У.С.С. з капустяних голов можна буде оглядати десь в місяци вересні в стрілецькому огороді.

Вступ до городу безплатний, особливо вночі.

— Автономія чи федерація. Між двома докторами Хомою та Пузбратом вибух страшний спір. Вислід спору: підбите око і скривлена рука в Пузбрата та недостача кількох передних сікачів в Хоми. Спір залагодила стаційна команда, яка є за самостійністю.

— Як проявляєть ся нечиста совість. Хто хоче розвязати цю проблему, хай тільки постоїть під дверми редакції [в найтоньших [illegible] і хрестини] а побачить кількох [illegible] У.С.С. навіть лега-рів із „дзвінкою" монетою, які з боязни, щоби про них дечого не було написане, дають жертви [illegible]. [просто перекупство] [illegible]. Редактор має того фоза [illegible] відступає іншим.

Артистичні вісти.

Як довідуємо ся з певного джерела славний наш артист різбар Князь Гарна-ний працює саме над статуєю св. великомуч. Йосафата Кунцевича. Робота високоартистична має послужити до агітації за унією на російській Україні. Статуя мала бути готова на свято св. Йосафата та з невідомих причин недоведена ще до кінця.

Телеграми.

Відень [Ф. У.] Як доносять з вищих кругів приїзд митр. Шептицького не наступить так скоро. Доказом цього є це, що цісар Кемелей убрав стрілецьку шапку. В жіночому клубі „Тараскало" говорять тепер, що цісареві приснився був св. Димитрій із списом та загрозив йому, що так що він до трьох днів не вбере мазепинки то йому виросте пошири роги, з боку левий і праві вуси. Кілько в цьому правди не знаєм, та в кожному разі віденським жінкам треба вірити бо переважно чоловіки їх ще не живуть у Відні.

Відень [Вол. М.] З. В. У. порішила видати другий образ стрільців. В цьому другому образі будуть будуть всі стрілецькі старшини та двох підхорунжих. Решта мусить вибачити бо нема місця. Другим разом, коли найдемо більший обрус,

підуть всі підхорунжі навіть інґулярні.

Відень [Ф. Т.] У. П. Р. На засіданні 27. м. м. по довшій дебаті порішила змінити назву правнодержавної заяви зложеної 30. V. с. р. „коронний“ на „пятковий“ край, тому що по війні вартість корони впаде значно а пятки все таки буде більша. Зновуж при творенні нових міністерствах хотять покликати на міністра корпені ю, відомого заслуженого Поз брата. Забуту Угорську Україну порішено вислати як хору в гори на лічення.

Відень [К. П. М.]. Зачувати, що на основі У. Б. У. приводить ся в Комі знаної ночі Геракль із колом. Просимо о вияснення.

Тісьмна [П. В.]. Гурток людей, що критичної ночі блукав по Комі завважав зірку якусь потвору, однак она мала подобу радше дівчила з довгим хвостом ніж Геракла.

Тісьмна [Ucnipала]. Вістка, що пролітав дівчол правдива, тільки не тягнув він за собою хвоста лише маркан.

Тісьмна [Урядово] Поголоски про Геракла в дівчола виссані з пальця. Станична варта вияснила, що критичної ночі зріш отаманісана
[цензура не пропускає тексту.

Оповістки.

Книжку в кожний дім вести треба мені. Кореспондентам маємо [illegible] тої, що подобою [illegible] ся на [illegible]. —

Вашковецькі У.С.С.

Постійний бічний прибуток! — Хто хоче мати постійний бічний прибуток [illegible] реєстр [illegible]. [illegible] для все- [illegible] [прикраса] [illegible] й студентів університету. [illegible]

Некрольоґи!

Відомий письменник Ю. Паламарь місцевий укладає некрольоґи [некрольоґи] дешево а добре. [illegible] перебував в Відні [illegible] по [illegible] до Кома [illegible] радше [illegible]. Хто замовить собі некрольоґ, має [illegible] 50% опусту!

В. Соловеєвському [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Нова книжка.

Саме вийшла з друку [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Ціна 10 К. — Того самого автора: [illegible] Купелева [illegible] [illegible] [illegible] Ціна 11 сотиків.

Редакція: Та сама — Видавництво: Таке ж саме